

Arrest

nr. 156 495 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 68 156 van 7 oktober 2011 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 19 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 18 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep ingesteld tegen voormelde beslissing wordt door de Raad verworpen op 24 februari 2012 bij arrest nr. 75 736.

1.7. Op 23 december 2011 dienen de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.8. Op 27 februari 2012 dienen de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard alsook beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 12 juni 2012 worden de beslissingen van 8 mei 2012 ingetrokken.

1.12. Bij arrest nr. 83 048 van 15 juni 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.13. Op 9 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 17 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2012 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vrezen bij toepassing van de gewone procedure geconfronteerd te zullen worden met inhumane en vernederende behandelingen en bestraffingen tot zelfs foltering en waartoe artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden. Betrokkenen hebben voor de asielinstanties niet kunnen aantonen dat ze werkelijk uit Afghanistan zelf afkomstig zouden zijn of er de laatste jaren zouden verbleven hebben gezien hun geringe kennis en onsamenhangende, niet geloofwaardige en bedriegelijke verklaringen. Bovendien is het aan verzoekers bewijzen voor te leggen die aantonen dat artikel 3 van het EVRM ontegensprekelijk geschonden zou worden indien zij via de gewone procedure een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging zouden moeten opstarten. Verzoekers zijn daar niet in geslaagd. De loutere beweringen dat ze inhumaan behandeld zouden worden tot zelfs gefolterd, ontberen geloofwaardigheid daar geen enkele verdere uiteenzetting met enig bewijs wordt gegeven. Een loutere bewering van onmenselijke behandeling kunnen we niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar artikel 8 van het EVRM en roepen in dat het gezin niet uit elkaar mag gehaald worden. De meerderjarige zoon heeft inderdaad nog een asielprocedure hangende maar dat creëert op zich geen automatisch verblijfsrecht voor de andere gezinsleden wiens asielprocedure werd afgesloten en waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Het argument dat de heer V.R.K. (...) nog een asielprocedure hangende heeft, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkenen reeds gedurende enkele jaren in België wonen, geen enkele band meer zouden hebben met het land van herkomst, er ook geen verblijfsmogelijkheden meer zouden hebben en de kinderen schoolgaand zijn, vormen geen buitengewone omstandigheden. Het is vrij ongeloofwaardig dat ze geen enkele band meer zouden hebben met het land waarvan ze afkomstig zijn of waar ze gewoond zouden hebben. Betrokkenen verblijven immers pas vanaf eind 2010 in België. Bovendien wisten betrokkenen dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag. Betrokkenen dienden twee asielaanvragen in. Bij de eerste asielaanvraag werd hen noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming toegekend. Bij de tweede asielaanvraag werd de asielaanvraag niet in overweging genomen. Betrokkenen dienden gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar lieten na dit te doen. Dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn en verschillende positieve getuigenverklaringen en attesten van het volgen van taallessen voorleggen, is bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Niets verhindert betrokkenen om eventueel tijdelijk terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)"

1.16. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een

beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen.

1.17. Bij arrest nr. 98 275 van 1 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de op 29 januari 2013 aan de verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2013.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 22 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dient de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens machtoverschrijding aanvoeren.

Na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, het citeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht, wijzen de verzoekende partijen er op dat de verwerende partij stelt dat de elementen betreffende de positieve getuigenverklaringen en attesten en het volgen van taallessen tot de integratie behoren en deze met andere woorden niet heeft behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren. De verzoekende partijen vervolgen dat zij niet begrijpen waarom deze elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase, dat nergens in de vreemdelingenwet, ook niet in artikel 9*bis*, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren, dat zij dan ook menen dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtoverschrijding door te stellen dat deze elementen tot de ‘gegrondheid’ zouden behoren daar voor deze stelling geen enkele wettelijke basis bestaat.

Bovendien fungeren, volgens de verzoekende partijen, de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheden, dat gezien zij zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving het voor hen thans onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst, dat zij alhier hun leven hebben

opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep hebben uitgebouwd, dat een eventuele verwijdering van het land van herkomst nefast zou zijn voor hun integratie.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er op dat de bestreden beslissing spreekt van artikel 9, al 2 van de vreemdelingenwet. Na citering van voormeld artikel van de vreemdelingenwet, stellen de verzoekende partijen dat zij niet begrijpen hoe hun elementen qua integratie via dit artikel onderzocht kunnen worden, dat met enige goede wil zou kunnen worden begrepen dat het om artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zou gaan, doch dat het niet aan hen toekomt om uit te zoeken wat de verwerende partij bedoelt, dat zij nochtans de bestreden beslissing feitelijk en rechtelijk moeten kunnen begrijpen.

4.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, wijst de Raad erop dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de elementen van integratie kwalificeert als behorende tot de 'gegrondheidsfase' – immers wordt betreffende de elementen van integratie gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet – zodat een dergelijk betoog niet dienstig is. Betreffende voormelde elementen wordt daarentegen in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de integratie van de verzoekende partijen bewonderenswaardig is maar niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt dat de machtiging tot verblijf door de vreemdeling in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in het buitenland. Een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet is dus – zoals blijkt uit een eenvoudige lezing van voormeld artikel – een onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in het buitenland, zodat duidelijk is dat elementen van integratie kunnen onderzocht worden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in het buitenland. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden niet te begrijpen hoe de elementen van integratie via artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, kunnen onderzocht worden. Voorts wijst de Raad er op dat de verwijzing naar dit onderzoek en naar dit artikel slechts een overtollig motief betreft, omdat in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op alle elementen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd. Betreffende de elementen van integratie wordt immers gemotiveerd dat deze bewonderenswaardig zijn maar niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij met haar verwijzing naar het onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet impliciet doelt op de gegrondheidsfase en aldus stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de 'gegrondheidsfase' en niet tot de ontvankelijkheidsfase, wijst de Raad er nog op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden. Voorts herhaalt de Raad dat de verwijzing naar dit onderzoek en naar dit artikel slechts een overtollig motief betreft, omdat in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op alle elementen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht op deze gronden is dan ook geenszins aangetoond.

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de elementen die zij hadden aangebracht in hun regularisatieaanvraag als behorende tot de 'gegrondheidsfase' en niet tot de ontvankelijkheidsfase en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.5. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen

onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.6. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

4.7. De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden daar ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België, en aldus niet in het buitenland, wordt ingediend. Het motief waarin wordt gewezen op het feit dat elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, betreft een overtollig motief. Immers, het weze herhaald, wordt in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op de elementen van integratie die de verzoekende partijen hebben aangevoerd. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de elementen van integratie net als buitengewone omstandigheden fungeren omdat precies door hun integratie het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, beperken zij zich tot een loutere bewering en tonen zij niet *in concreto* aan dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvragers geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, de Raad herhaalt dat het de omstandigheden betreft die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Waar de verzoekende partijen stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet, aantonen.

4.8. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

4.9. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer het bestuur zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voor brengen en die samenvallen met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

4.10. De verzoekende partijen slagen er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Geen van de onderdelen van het enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gegrond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER